

สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชน

คำแนะนำเกี่ยวกับหลักการและแนวทางปฏิบัติ

เรื่องสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์*

เนื้อหา

	หน้า
คำแนะนำเกี่ยวกับหลักการและแนวทางปฏิบัติเรื่องสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์.....	3
หลักพื้นฐานเรื่องสิทธิมนุษยชน.....	3
การป้องกันการค้ามนุษย์.....	3
การคุ้มครองและให้ความช่วยเหลือ.....	4
การทำให้การค้ามนุษย์มีความผิดตามกฎหมาย การลงโทษ และการเยียวยา.....	4
แนวทางปฏิบัติเรื่องสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์.....	6
แนวทางปฏิบัติ 1 การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน.....	6
แนวทางปฏิบัติ 2 การบ่งชี้เหยื่อการค้ามนุษย์และผู้ค้ามนุษย์.....	7
แนวทางปฏิบัติ 3 การวิจัย วิเคราะห์ ประเมิน และเผยแพร่.....	8
แนวทางปฏิบัติ 4 การดำเนินการเพื่อให้มีกรอบทางกฎหมายอย่างเพียงพอ	10
แนวทางปฏิบัติ 5 การดำเนินการเพื่อให้มีการตอบสนองจากหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย อย่างเพียงพอ	11
แนวทางปฏิบัติ 6 การคุ้มครองและช่วยเหลือเหยื่อการค้ามนุษย์.....	13
แนวทางปฏิบัติ 7 การป้องกันการค้ามนุษย์.....	14
แนวทางปฏิบัติ 8 มาตรการพิเศษสำหรับการคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กที่ตกเป็น เหยื่อการค้ามนุษย์.....	15
แนวทางปฏิบัติ 9 การเข้าถึงการเยียวยา.....	17
แนวทางปฏิบัติ 10 ภาระหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพ ตำรวจ และบุคลากรด้าน มนุษยธรรมและการทูต.....	17
แนวทางปฏิบัติ 11 ความร่วมมือและการประสานงานระหว่างรัฐและภูมิภาค.....	19

* ถ้อยคำที่นำเสนอต่อคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมเป็นเอกสารแนบท้ายในรายงานของสำนักงาน
ข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชน (E/2002/68/Add. 1)

การคุ้มครองเป็นรูปแบบการย้ายถิ่นที่มีการกระทำทารุณเป็นพิเศษ ในปฏิกิริยาแห่งสหประชาชาติ รัฐมีมติจะดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่ามีการเคารพการคุ้มครองสิทธิของผู้ย้ายถิ่นและพยายามต่อสู้กับการค้ามนุษย์จนถึงที่สุด

คำแนะนำเกี่ยวกับหลักการและแนวทางปฏิบัติเรื่องสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์ซึ่งเป็นเอกสารแนบท้ายในรายงานของดิฉันที่นำเสนอต่อคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม (E/2002/68/Add. 1) จัดทำขึ้นเพื่อเสนอแนะแนวทางสำหรับการกำหนดนโยบายป้องกันการค้ามนุษย์และการคุ้มครองเหยื่อการค้ามนุษย์ที่เน้นสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติได้จริง จุดมุ่งหมายของหลักการและแนวทางปฏิบัติเหล่านี้คือเพื่อส่งเสริมให้เกิดการบูรณาการความคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนในกฎหมาย นโยบาย และมาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์ในระดับชาติ ภูมิภาค และระหว่างประเทศ

หลักการและแนวทางปฏิบัติฉบับนี้เป็นกรอบความคิดและเอกสารอ้างอิงสำหรับการทำงานของ OHCHR เกี่ยวกับประเด็นนี้ ดิฉันสนับสนุนให้รัฐและองค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐบาลใช้หลักการและแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ให้เป็นประโยชน์ในการดำเนินการเพื่อป้องกันการค้ามนุษย์และคุ้มครองสิทธิของเหยื่อการค้ามนุษย์

แมรี โรบินสัน

ข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชน

คำแนะนำเกี่ยวกับหลักการและแนวทางปฏิบัติเรื่องสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์¹

หลักพื้นฐานเรื่องสิทธิมนุษยชน

1. สิทธิมนุษยชนของเหยื่อการค้ามนุษย์เป็นหัวใจของความพยายามทั้งมวลเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์และคุ้มครอง ช่วยเหลือ และเยียวยาผู้เสียหาย
2. รัฐมีความรับผิดชอบในการดำเนินการเพื่อป้องกันการการค้ามนุษย์ สืบสวน และฟ้องคดีผู้ค้ามนุษย์ด้วยความระมัดระวังตามสมควรตามบทบัญญัติของกฎหมายระหว่างประเทศ
3. มาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์ต้องไม่กระทบกับสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีของบุคคล โดยเฉพาะสิทธิของเหยื่อการค้ามนุษย์ ผู้ย้ายถิ่น ผู้พลัดถิ่นในประเทศ ผู้อพยพ และผู้ขอลี้ภัย

การป้องกันการการค้ามนุษย์

4. กลยุทธ์ป้องกันการการค้ามนุษย์ต้องจัดการกับอุปสงค์ที่เป็นมูลเหตุของการค้ามนุษย์
5. รัฐและองค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐบาลต้องแน่ใจว่ามาตรการที่ใช้อยู่แก้ไขปัจจัยที่เพิ่มความอ่อนไหวต่อการค้ามนุษย์ ซึ่งประกอบด้วยความไม่เสมอภาค ความยากจน และการเลือกปฏิบัติทุกรูปแบบ
6. รัฐต้องดำเนินการด้วยความระมัดระวังตามสมควรเพื่อส่งเสริมและจัดการมีส่วนร่วมพหุพหุหรือสมทบกันกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ของภาครัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐทุกคนที่ต้องสงสัยว่ามีส่วนพัวพันกับการค้ามนุษย์ต้องถูกสอบสวน ดำเนินคดี และหากถูกตัดสินว่าผิด ก็ต้องได้รับโทษอย่างสาสม

¹ คำว่า “การค้ามนุษย์ (trafficking)” ตามความหมายที่ใช้ในหลักการและแนวทางปฏิบัติที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน หมายถึงการจัดหา นำส่ง ส่งมอบเปลี่ยนมือ ให้ที่พักพิง หรือรับไว้ซึ่งบุคคลใด ด้วยการข่มขู่ ใช้กำลังบังคับหรืออยู่เฉยในลักษณะอื่น ลักพาตัว น้อฉล หลอกลวง ใช้อำนาจโดยมิชอบ หรือได้มาซึ่งประโยชน์จากฐานะที่ด้อยแหลมหรือโดยให้เงินหรือรับเงินหรือผลประโยชน์เพื่อให้ผู้ดูแลให้ความยินยอมแก่ผู้กระทำความผิดในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลที่ตนดูแล การแสวงหาผลประโยชน์อย่างน้อยรวมถึงการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น หรือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การลงเป็นทาสหรือการปฏิบัติเยี่ยงทาส การทำให้บุคคลอยู่ในภาวะจำยอม หรือการตัดอวัยวะ ที่มา – พิธีสารว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะสตรีและเด็ก ซึ่งประกาศเพิ่มเติมจากอนุสัญญาแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านองค์การอาชญากรรมข้ามชาติ (ข้อ 3 (ก))

การคุ้มครองและให้ความช่วยเหลือ

7. ผู้เสียหายต้องไม่ถูกกักขัง ฟ้องร้อง หรือดำเนินคดีฐานเข้าเมืองหรือพำนักในประเทศทางผ่านและประเทศปลายทางอย่างผิดกฎหมาย หรือฐานพัวพันกับกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย ทั้งนี้ โดยการพัวพันในเรื่องดังกล่าวเป็นผลโดยตรงจากสถานการณ์ที่ผู้เสียหายตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์
8. รัฐต้องคุ้มครองผู้เสียหายไม่ให้ถูกแสวงหาประโยชน์เพิ่มและถูกทำร้าย และดูแลให้ผู้เสียหายได้รับการบำบัดทางร่างกายและจิตใจอย่างเพียงพอ การคุ้มครองและการบำบัดรักษาดังกล่าวต้องไม่ถูกทำให้เป็นเงื่อนไขที่เชื่อมโยงกับความสามารถหรือความสมัครใจของผู้เสียหายในการให้ความร่วมมือในกระบวนการพิจารณาทางกฎหมาย
9. ผู้เสียหายต้องได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายและความช่วยเหลืออื่นๆ ตลอดระยะเวลาที่มีกระบวนการ การพิจารณาคดีอาญา คดีแพ่ง หรือการดำเนินการอื่นๆ กับผู้ต้องสงสัยค้ามนุษย์ รัฐต้องให้การคุ้มครองและจัดหาสถานที่พำนักชั่วคราวแก่ผู้เสียหายและพยานระหว่างกระบวนการพิจารณาทางกฎหมาย
10. เด็กที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ต้องถูกบ่งชี้ว่าเป็นเช่นนั้น ประโยชน์สูงสุดของผู้เสียหายถือว่ามีความสำคัญยิ่งตลอดเวลา ผู้เสียหายที่เป็นเด็กต้องได้รับความช่วยเหลือและการคุ้มครองที่เหมาะสม ความเปราะบาง สิทธิ และความต้องการพิเศษต่างๆ ต้องได้รับการสนองอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง
11. ประเทศที่รับตัวและประเทศต้นทางต้องรับรองการส่งตัวกลับโดยสวัสดิภาพ (และถ้าเป็นไปได้ ควรเป็นการสมัครใจ) ผู้เสียหายต้องได้รับการเสนอทางเลือกอื่นที่ถูกต้องตามกฎหมายแทนการส่งตัวกลับภูมิลำเนาในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการส่งตัวกลับอาจทำให้ผู้เสียหายและ/หรือครอบครัวของผู้เสียหายเสี่ยงต่อการได้รับอันตรายมาก

การทำให้การค้ามนุษย์มีความผิดตามกฎหมาย การลงโทษ และการเยียวยา

12. รัฐต้องใช้มาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสมตามสมควรในการทำให้การค้ามนุษย์ องค์ประกอบความผิด² และพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้อง³ เป็นความผิดทางอาญา

² ตามจุดมุ่งหมายของหลักการและแนวทางปฏิบัติที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า “องค์ประกอบความผิด (component acts หรือ component offences)” ของการค้ามนุษย์ครอบคลุมการจัดหา นำส่ง ส่งมอบเปลี่ยนมือ ให้ที่พักพิง หรือรับไว้ซึ่งบุคคลใดที่มีอายุเกิน 18 ปี ด้วยการข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ขู่เข็ญ หรือหลอกลวงเพื่อแสวงหาประโยชน์จากบุคคลนั้น การจัดหา นำส่ง ส่งมอบเปลี่ยนมือ ให้ที่พักพิง หรือรับไว้ซึ่งบุคคลใดที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี ถือว่าเป็นองค์ประกอบความผิดของการค้ามนุษย์ที่มีผู้เสียหายที่เป็นเด็ก ที่มา – พิธีสารว่าด้วยการป้องกันปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะสตรีและเด็ก ซึ่งประกาศเพิ่มเติมจากอนุสัญญาแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านองค์การอาชญากรรมข้ามชาติ (ข้อ 3 (ก) และ 3 (ข))

13. รัฐต้องสืบสวน ฟ้องคดี และวินิจฉัยคดีการค้ำมนุษย์ รวมทั้งองค์ประกอบความผิดและพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องอย่างเต็มที่ ไม่ว่าผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐก็ตาม
14. รัฐต้องทำให้การค้ำมนุษย์ องค์ประกอบความผิด และการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องเป็นความผิดที่สามารถดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ภายใต้กฎหมายแห่งชาติและสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน รัฐต้องร่วมมือกันเพื่อแน่ใจว่าระเบียบการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเช่นนี้เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ
15. การปรับใช้บทลงโทษที่บังเกิดผลอย่างแท้จริงและสมน้ำสมเนื้อกับบุคคลหรือนิติบุคคลที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ หรือองค์ประกอบความผิด หรือการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้อง
16. ในกรณีที่เหมาะสม รัฐต้องอายัดและยึดทรัพย์สินของบุคคลหรือนิติบุคคลที่พัวพันกับการค้ำมนุษย์ ถ้าเป็นไปได้ ทรัพย์สินที่ยึดได้ควรถูกนำมาใช้เพื่อช่วยเหลือและชดเชยค่าเสียหายแก่เหยื่อการค้ำมนุษย์
17. รัฐต้องดำเนินการให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาทางกฎหมายที่มีประสิทธิผลและเหมาะสม

³ ตามจุดมุ่งหมายของหลักการและแนวทางปฏิบัติที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เป็นที่เข้าใจว่าพฤติการณ์และความผิด “ที่เกี่ยวข้อง” กับการค้ำมนุษย์รวมถึงการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่นหรือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การเอาคนลงเป็นทาสหรือการปฏิบัติเยี่ยงทาส และการทำให้บุคคลตกอยู่ในภาวะจำยอม ที่มา – พิธีสารว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ำมนุษย์โดยเฉพาะสตรีและเด็ก ซึ่งประกาศเพิ่มเติมจากอนุสัญญาแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านองค์การอาชญากรรมข้ามชาติ (ข้อ 3 (ก))

แนวทางปฏิบัติเรื่องสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์

แนวทางปฏิบัติ 1 การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

การละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นทั้งเหตุและผลของการค้ามนุษย์ ดังนั้น การทำให้การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนทั้งหมดเป็นหัวใจของมาตรการป้องกันและจัดการการค้ามนุษย์จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง มาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์ไม่ควรกระทบสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีของบุคคล และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิทธิของผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ ผู้ย้ายถิ่น ผู้พลัดถิ่นในประเทศ ผู้อพยพ และผู้ขอลี้ภัย

รัฐและ ในบางกรณี องค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรคำนึงถึง

1. การดำเนินการเพื่อรับรองว่ามาตรการที่ใช้ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ไม่กระทบสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีของบุคคล รวมทั้งผู้ที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์
2. การปรึกษาหารือกับหน่วยงานยุติธรรมและนิติบัญญัติ สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้องในการพัฒนา การนำมาใช้ การดำเนินการ และการทบทวนกฎหมาย นโยบาย และแผนงานที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการค้ามนุษย์
3. การจัดทำแผนปฏิบัติการแห่งชาติเพื่อจัดการการค้ามนุษย์ให้สิ้นซาก ควรใช้กระบวนการนี้เพื่อสร้างความเชื่อมโยงและความเป็นหุ้นส่วนกันระหว่างสถาบันของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการค้ามนุษย์และ/หรือช่วยเหลือผู้เสียหายและภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้อง
4. การเอาใจใส่เป็นพิเศษเพื่อให้แน่ใจว่ามีการจัดการกับประเด็นการเลือกปฏิบัติทางเพศอย่างเป็นระบบเมื่อมาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์ได้รับการเสนอแนะ ทั้งนี้ เพื่อให้มาตรการเหล่านี้ถูกนำมาใช้แบบเลือกปฏิบัติ
5. การคุ้มครองสิทธิในการเคลื่อนย้ายโดยอิสระของทุกคนและการดำเนินการไม่ให้มาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์ละเมิดสิทธินี้
6. การดำเนินการเพื่อให้กฎหมาย นโยบาย แผนงาน และมาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์กระทบกับสิทธิของทุกคนรวมทั้งผู้เสียหายที่แสวงหาที่ลี้ภัย เพื่อให้ตนปลอดภัยจากการกดขี่ข่มเหงตามกฎหมาย ผู้อพยพระหว่างประเทศ โดยเฉพาะด้วยการปรับใช้หลักการไม่ส่งผู้อพยพกลับหากเสี่ยงต่อการถูกคุกคาม (non-refoulement principle)
7. การสร้างกลไกติดตามตรวจสอบผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนจากกฎหมาย นโยบาย แผนงาน และมาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์ ควรพิจารณาขอบเขตนี้ให้แก่สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่มีหน่วยงานนี้ประจำอยู่ องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานกับเหยื่อการค้ามนุษย์ควรได้รับการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมในการติดตามตรวจสอบและประเมินผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนจากมาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์

8. การนำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการที่ใช้ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ในรายงานที่ส่งให้หน่วยงานติดตามการปฏิบัติตามสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติเป็นระยะๆ⁴
9. การดำเนินการเพื่อไม่ให้ข้อตกลงความร่วมมือทวิภาคี ระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศ รวมทั้งกฎหมายและนโยบายอื่นเกี่ยวกับการค้ามนุษย์กระทบกับสิทธิ พันธกรณี หรือความรับผิดชอบต่างๆ ของรัฐภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ อันประกอบด้วยกฎหมายสิทธิมนุษยชน กฎหมายมนุษยธรรม และกฎหมายผู้ลี้ภัย
10. การมอบความช่วยเหลือด้านวิชาการและการเงินให้แก่รัฐและภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาและดำเนินการตามกลยุทธ์ต่อต้านการค้ามนุษย์ที่ให้ความสำคัญกับสิทธิมนุษยชน

แนวทางปฏิบัติ 2 การป้องกันการค้ามนุษย์และผู้ค้ามนุษย์

การค้ามนุษย์มีความหมายกว้างกว่าการเคลื่อนย้ายบุคคลอย่างเป็นระบบเพื่อค้ากำไร ข้อพิจารณาเพิ่มเติมที่สำคัญมากซึ่งทำให้การค้ามนุษย์ (trafficking) ต่างจากการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่น (migrant smuggling) คือการใช้กำลังบังคับ ชูเชื้อ และ/หรือหลอกลวงตลอดกระบวนการหรือบางช่วงของกระบวนการ – การหลอกลวง ใช้กำลังบังคับ หรือชูเชื้อเช่นนี้มีจุดประสงค์เพื่อแสวงหาประโยชน์ ขณะที่บางครั้งองค์ประกอบเพิ่มเติมที่ทำให้การค้ามนุษย์ต่างจากการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นอาจเข้มงวด ในหลายกรณี องค์ประกอบเหล่านี้พิสูจน์ได้ยากหากปราศจากการสืบสวนอย่างจริงจัง การไม่สามารถป้องกันการค้ามนุษย์ได้อย่างถูกต้องมักเป็นเหตุทำให้สิทธิของบุคคลนั้นถูกละเมิด ด้วยเหตุนี้ รัฐจึงมีหน้าที่ต้องดูแลให้การป้องกันนี้สามารถกระทำได้และดำเนินการได้จริง

รัฐมีหน้าที่ตรวจสอบสถานะเพื่อป้องกันผู้ค้ามนุษย์⁵ รวมทั้งมีส่วนร่วมพัวพันกับการควบคุมและแสวงหาประโยชน์จากผู้เสียหายด้วยความระมัดระวังตามสมควร

⁴ หน่วยงานติดตามการปฏิบัติตามสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติประกอบด้วยคณะกรรมการ คณะกรรมการสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม คณะกรรมการว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี คณะกรรมการว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ คณะกรรมการว่าด้วยการทารุณกรรม และคณะกรรมการสิทธิเด็ก

⁵ ตามจุดมุ่งหมายของหลักการและแนวทางปฏิบัติที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน คำว่า "ผู้ค้ามนุษย์ (trafficker)" หมายถึงผู้จัดหา ผู้นำส่ง ผู้ควบคุมตัวเหยื่อการค้ามนุษย์ ผู้ส่งมอบเปลี่ยนมือและ/หรือผู้ทำให้ผู้เสียหายตกอยู่ในสถานการณ์ที่ตนถูกแสวงหาประโยชน์ ผู้ที่พัวพันกับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้อง และผู้ที่ได้รับผลกำไรไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมจากการค้ามนุษย์ องค์ประกอบความผิด และการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้อง

รัฐและ ในบางกรณี องค์การระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรคำนึงถึง

1. การจัดทำแนวทางปฏิบัติและระเบียบปฏิบัติสำหรับหน่วยงานของรัฐและเจ้าพนักงานเช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำรวจตระเวนชายแดน เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง และผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบ การควบคุมตัว การจับ และการดำเนินการตามกระบวนการของผู้ย้ายถิ่นที่ผิดปกติ เพื่อช่วยให้การบังคับใช้การกักขังมีความรวดเร็วและแม่นยำ
2. การจัดให้มีการอบรมหน่วยงานรัฐและเจ้าพนักงานตามความเหมาะสมเกี่ยวกับการบังคับใช้ การกักขังและการปฏิบัติงานตามแนวทางปฏิบัติและระเบียบปฏิบัติอย่างถูกต้อง
3. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐ เจ้าพนักงาน และองค์กรพัฒนาเอกชน เพื่อให้การบังคับใช้และการให้ความช่วยเหลือแก่เหยื่อการกักขังมีความสะดวกรวดเร็ว การจัดระบบและการประสานความร่วมมือเช่นนี้ควรมีรูปแบบที่เป็นทางการเพื่อประสิทธิผลสูงสุด
4. การบังคับใช้ประเด็นต่างๆ เกี่ยวกับการใช้มาตรการเพื่อแน่ใจว่าผู้ย้ายถิ่นปัจจุบันและมีแนวโน้มย้ายถิ่นในอนาคตได้รับคำเตือนเกี่ยวกับภัยอันตรายและผลที่ตามมาจากการกักขัง รวมทั้งข้อมูลที่ช่วยให้พวกเขาสามารถรับความช่วยเหลือยามจำเป็น
5. การดูแลไม่ให้ผู้เสียหายถูกฟ้องร้องฐานละเมิดกฎหมายคนเข้าเมืองหรือกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้อง อันเป็นผลโดยตรงจากสถานการณ์ที่ตนตกเป็นเหยื่อการกักขัง
6. การดูแลไม่ให้ผู้เสียหายถูกควบคุมตัวในห้องคุมขังของหน่วยตรวจคนเข้าเมืองหรือถูกคุมขังในลักษณะอื่น
7. การดำเนินการเพื่อให้มีระเบียบปฏิบัติและกระบวนการสำหรับการรับเรื่องและพิจารณาคำขอลี้ภัยจากทั้งเหยื่อการกักขังและผู้ขอลี้ภัยที่ลี้ภัยหลบเข้าประเทศ และดูแลให้มีการเคารพและยึดถือหลักการไม่ส่งผู้อพยพกลับหากเสี่ยงต่อการถูกคุกคาม (non-refoulement principle) ตลอดเวลา

แนวทางปฏิบัติ 3 การวิจัย วิเคราะห์ ประเมิน และเผยแพร่

กลยุทธ์ต่อต้านการกักขังที่มีประสิทธิผลและปฏิบัติได้จริงต้องมีพื้นฐานจากข้อมูลที่แม่นยำและทันสมัย ประสบการณ์ และการวิเคราะห์ การที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาและดำเนินการตามกลยุทธ์เหล่านี้เข้าใจประเด็นต่างๆ อย่างชัดเจนเสมอเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับปรากฏการณ์ การกักขังที่เกิดขึ้นด้วยการเผยแพร่ข้อมูลที่ถูกต้องตามมาตรฐานจริยธรรมของวิชาชีพ

รัฐและ ในบางกรณี องค์การระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรคำนึงถึง

1. การขี้อื้อและใช้คำนิยามของคำว่าการค้ามนุษย์ที่ทั่วโลกยอมรับดังที่ปรากฏอยู่ในพิธีสารพาร์เลโม⁶
2. การกำหนดมาตรฐานสำหรับการเก็บข้อมูลเรื่องการค้ามนุษย์และการเคลื่อนย้ายที่คล้ายคลึงกัน (เช่น การลักลอบขนผู้ย้ายถิ่น) ซึ่งอาจมีองค์ประกอบของการค้ามนุษย์อยู่ด้วย
3. การดำเนินการให้มีการจำแนกข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ตามอายุ เพศ ชาติพันธุ์ และลักษณะอื่นๆ
4. การดำเนินการ สนับสนุน และรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ งานวิจัยดังกล่าวควร ขี้อื้อหลักจริยธรรมอย่างมั่นคง รวมทั้งเข้าใจถึงความจำเป็นที่ไม่ควรทำให้ผู้เสียหายรู้สึก สะเทือนใจซ้ำอีก ระเบียบวิธีการวิจัยและเทคนิคการแปลความหมายของผลการวิจัยควรมี คุณภาพสูงสุด
5. การติดตามตรวจสอบและประเมินความสัมพันธ์ระหว่างเจตนารมณ์ของกฎหมาย นโยบาย และ มาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์และผลกระทบที่แท้จริง โดยเฉพาะการทำให้ความแตกต่าง ระหว่างมาตรการลดการค้ามนุษย์และมาตรการที่อาจทำให้ปัญหาถูกโยกย้ายจากสถานที่หรือ กลุ่มหนึ่งไปยังอีกสถานที่หรือกลุ่มหนึ่งมีความชัดเจน
6. การสำนึกถึงความช่วยเหลือที่มีความหมายซึ่งผู้รอดชีวิตจากการค้ามนุษย์สามารถช่วย สนับสนุนการพัฒนาและดำเนินมาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์และประเมินผลกระทบของ มาตรการเหล่านี้ ทั้งนี้ ควรเป็นการช่วยเหลือด้วยความสมัครใจเท่านั้น
7. การสำนึกถึงบทบาทสำคัญขององค์กรพัฒนาเอกชนในการปรับปรุงการตอบสนองต่อการค้า มนุษย์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ดียิ่งขึ้น ด้วยการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์และรูปแบบการค้า มนุษย์กับเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความจำเป็นในการรักษาความเป็นส่วนตัว ของผู้เสียหาย

⁶ พิธีสารว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก (พิธีสารพาร์เลโม) ซึ่ง เพิ่มเติมจากอนุสัญญาแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ นิยาม "การค้ามนุษย์ (trafficking in persons)" ว่าหมายถึง "... การจัดหา นำส่ง ส่งมอบเปลี่ยนมือ ให้อยู่ที่พักพิง หรือรับไว้ซึ่งบุคคลใด โดยข่มขู่ ใช้กำลังบังคับหรือขู่เชือดในลักษณะอื่น ลักพาตัว นี้ออกลด ใช้อำนาจโดยมิชอบ หรือใช้ ประโยชน์จากฐานะที่ล่อแหลม หรือโดยให้หรือรับเงินหรือผลประโยชน์ เพื่อให้ผู้ดูแลยินยอมแก่ผู้กระทำให้ ความคิดในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลที่ตนดูแล การแสวงหาประโยชน์อย่างน้อยรวมถึงการแสวงหา ประโยชน์จากการค้าประเวณีจากบุคคลอื่นหรือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การบังคับใช้ แรงงานหรือการบริการ การเอาคนลงเป็นทาสหรือการปฏิบัติเยี่ยงทาส การทำให้บุคคลอยู่ในภาวะจำยอม หรือ การตัดอวัยวะ (ข้อ 3 (ก)) นอกจากนั้น พิธีสารยังระบุอีกด้วยว่า การจัดหา นำส่ง ให้อยู่ที่พักพิง หรือรับไว้ซึ่งบุคคล เพื่อการ แสวงหาประโยชน์ถือว่าเป็น "การค้ามนุษย์" แม้ว่าการแสวงหาประโยชน์ดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับวิธีการใดที่กล่าว ข้างต้น (ข้อ 3 (ค))

แนวทางปฏิบัติ 4 การดำเนินการเพื่อให้มีกรอบทางกฎหมายอย่างเพียงพอ

การขาดกฎหมายการค้ำมนุษย์โดยเฉพาะและ/หรือที่เพียงพอในระดับชาติได้รับการบ่งชี้ว่าเป็นอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งในการต่อสู้กับปัญหาการค้ำมนุษย์ มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องปรับค่านิยม ระเบียบ และความร่วมมือทางกฎหมายในระดับชาติและภูมิภาคให้เป็นแนวทางเดียวกันตามมาตรฐานสากล นอกจากนี้ การพัฒนากรอบทางกฎหมายที่เหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับเครื่องมือและมาตรฐานที่นานาประเทศใช้อยู่จะมีบทบาทสำคัญในการป้องกันการค้ำมนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

รัฐควรคำนึงถึง

1. การแก้ไขหรือการตรากฎหมายแห่งชาติที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล เพื่อให้อาชญากรรมการค้ำมนุษย์มีค่านิยมที่ชัดเจนในกฎหมายแห่งชาติและเป็นการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติสำหรับองค์ประกอบต่างๆ ที่มีโทษ การกระทำทุกอย่างที่รวมอยู่ภายใต้ค่านิยมของคำว่า การค้ำมนุษย์ เช่น แรงงานขัดหนี้ (debt bondage) การบังคับใช้แรงงาน และการถูกบังคับให้ค้าประเวณีควรถูกทำให้มีความผิดตามกฎหมาย
2. การตรากฎหมายที่กำหนดความผิดทางการบริหาร ความผิดทางแพ่ง และในกรณีที่เหมาะสม ความผิดทางอาญาสำหรับนิติบุคคลที่กระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ นอกเหนือจากความผิดของบุคคลธรรมดา การทบทวนกฎหมาย การควบคุมและเงื่อนไขทางการบริหารในปัจจุบันในส่วนที่เกี่ยวกับการออกใบอนุญาตและการดำเนินธุรกิจซึ่งอาจเป็นหน้าฉากของกิจกรรมการค้ามนุษย์ เช่น สำนักงานหาquila สำนักงานจัดหางาน บริษัททัวร์ โรงแรม และบริการเพื่อนเที่ยว
3. การกำหนดบทบัญญัติกฎหมายเพื่อให้มีบทลงโทษทางอาญาที่บังเกิดผลและสมน้ำสมเนื้อ (รวมทั้งบทลงโทษแบบควบคุมตัว (custodial penalties) ที่นำไปสู่การส่งผู้ร้ายข้ามแดน ในกรณีบุคคลธรรมดา) ในกรณีที่เหมาะสม กฎหมายควรกำหนดบทลงโทษเพิ่มเติมสำหรับบุคคลที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ในกรณีแวดล้อมที่มีความร้ายแรง ซึ่งประกอบด้วย ความผิดฐานค้ำมนุษย์ที่มีผู้เสียหายเป็นเด็กหรือความผิดที่กระทำหรือสมรู้ร่วมคิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ
4. การกำหนดบทบัญญัติกฎหมายสำหรับการยึดเครื่องมือและรายได้จากการค้ำมนุษย์และการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้อง ถ้าเป็นไปได้ กฎหมายควรเจาะจงให้เจ้าหน้าที่รายได้จากการค้ำมนุษย์ที่ยึดได้เพื่อประโยชน์ของผู้เสียหาย ควรพิจารณาตั้งกองทุนสินไหมทดแทนสำหรับผู้เสียหายและใช้ทรัพย์สินที่ยึดได้เป็นแหล่งเงินทุนของกองทุน

5. การออกกฎหมายที่ปกป้องผู้เสียหายไม่ให้ถูกฟ้องคดี กักขัง หรือลงโทษฐานเข้าเมืองหรือมีถิ่นอยู่อาศัยผิดกฎหมายหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมผิดกฎหมาย ซึ่งเป็นผลโดยตรงของสถานการณ์ที่ตนตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์
6. การดำเนินการเพื่อให้การคุ้มครองผู้เสียหายเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์ ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองจากการเนรเทศที่รวดเร็วหรือการส่งกลับในกรณีมีเหตุอันควรที่สรุปว่าการเนรเทศหรือการส่งกลับเช่นนี้อาจทำให้ผู้เสียหายและ/หรือครอบครัวต้องเสี่ยงอันตรายอย่างร้ายแรง
7. การให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่ผู้เสียหายที่สมัครใจร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองสิทธิของพวกเขาในการพำนักอยู่ในประเทศปลายทางอย่างถูกกฎหมายจนกว่ากระบวนการพิจารณาทางกฎหมายจะสิ้นสุด
8. การออกบทบัญญัติที่กำหนดให้ผู้เสียหายได้รับข้อมูลและความช่วยเหลือทางกฎหมายเป็นภาษาที่เข้าใจรวมทั้งความช่วยเหลือทางสังคมที่เพียงพอและเหมาะสมเพื่อสนองความต้องการส่วนตัวในขณะนั้น รัฐควรดำเนินการเพื่อไม่ให้เกิดการได้รับข้อมูล ความช่วยเหลือ และการสนับสนุนที่สมควรได้รับโดยพลันเช่นนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจ แต่เป็นสิทธิสำหรับทุกคนที่ได้รับการบ่งชี้ว่าเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์
9. การดำเนินการเพื่อให้แน่ใจสิทธิเรียกร้องทางแพ่งของผู้เสียหายกับผู้ต้องหาคดีการค้ามนุษย์ได้รับการคุ้มครองภายใต้กฎหมาย
10. การรับประกันว่าการคุ้มครองพยานได้รับการบัญญัติไว้ในกฎหมาย
11. การออกบทบัญญัติกฎหมายเพื่อลงโทษการมีส่วนร่วมพัวพันหรือการสมรู้ร่วมคิดของภาครัฐในการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง

แนวทางปฏิบัติ 5 การดำเนินการเพื่อให้มีการตอบสนองจากหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอย่างเพียงพอ

ถึงแม้ว่ามีหลักฐานที่แสดงว่าการค้ามนุษย์กำลังขยายตัวในทุกภูมิภาคของโลก มีผู้ค้ามนุษย์จำนวนไม่ ก็นคนที่ถูกจับกุม การบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นจะทำให้ผู้ค้ามนุษย์ขาดแรงจูงใจและกระทบกับอุปสงค์โดยตรง

การตอบสนองจากหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายต่อการค้ามนุษย์อย่างเพียงพอขึ้นอยู่กับความร่วมมือของผู้เสียหายและพยานคนอื่น ในหลายกรณี บุคคลลังเลใจหรือไม่สามารถแจ้งเกี่ยวกับผู้ค้ามนุษย์หรือทำหน้าที่เป็นพยาน เพราะพวกเขาไม่มั่นใจกับตำรวจและระบบศาล และ/หรือเนื่องจากขาดกลไกคุ้มครองที่มีประสิทธิภาพ ปัญหาเหล่านี้ร้ายแรงมากขึ้นเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมีส่วนร่วมพัวพันหรือ

สมรู้ร่วมคิดในการค้ามนุษย์ ฉะนั้น จำเป็นต้องมีมาตรการที่รุนแรงเพื่อให้แน่ใจว่าการมีส่วนพัวพัน เช่นนี้ถูกสืบสวน ฟ้องคดี และลงโทษ นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องตระหนักถึงความจำเป็นที่สำคัญมากในการรับรองความปลอดภัยของผู้เสียหาย ความรับผิดชอบนี้เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่สืบสวนและไม่สามารถบอกลี้ภัยได้

รัฐและ ในบางกรณี องค์การระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรคำนึงถึง

1. การทำให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและเจ้าหน้าที่ตำรวจตระหนักถึงความละเอียดอ่อนของ ความรับผิดชอบเบื้องต้นในการรับรองความปลอดภัยและสวัสดิภาพของผู้เสียหายโดยทันที
2. การดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจผ่านการอบรมเกี่ยวกับการสืบสวนและฟ้องคดีค้า มนุษย์อย่างเพียงพอ การอบรมนี้ควรเข้าใจความละเอียดอ่อนของความต้องการของผู้เสียหาย โดยเฉพาะสตรีและเด็ก และรู้ซึ่งถึงคุณค่าในการปฏิบัติงานที่ได้รับจากการให้สิ่งจูงใจกับ ผู้เสียหายและบุคคลอื่นเพื่อแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ค้ามนุษย์ การมีส่วนร่วมขององค์กรพัฒนา เอกชนในการอบรมนี้ควรพิจารณาว่าเป็นวิธีการทำให้เห็นความ สำคัญของการทำงานร่วมกัน เพิ่มขึ้นและเพิ่มประสิทธิผล
3. การให้อำนาจและเทคนิคการสืบสวนแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างเพียงพอ เพื่อช่วยให้การสืบสวน และฟ้องคดีของผู้ต้องสงสัยคดีค้ามนุษย์ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ รัฐควรส่งเสริมและ สนับสนุนการพัฒนาระเบียบการสืบสวนแบบเชิงรุกที่ไม่ให้น้ำหนักกับคำให้การของผู้เสียหาย มากเกินไป
4. การจัดตั้งหน่วยต่อต้านการค้ามนุษย์ที่เป็นทีมผู้เชี่ยวชาญ (ประกอบด้วยหญิงและชาย) เพื่อ ส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความสามารถและความเป็นมืออาชีพ
5. การรับประกันว่าผู้ค้ามนุษย์เป็นและจะยังคงเป็นจุดสนใจในกลยุทธ์ต่อต้านการค้ามนุษย์ต่อไป และเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่พยายามทำให้ผู้เสียหายเสี่ยงต่อการถูกลงโทษจากการกระทำ ความผิดที่เป็นผลพวงจากสถานการณ์ที่ตนประสบมา
6. การดำเนินมาตรการที่มั่นใจได้ว่าปฏิบัติการ “ช่วยให้พ้นภัย” ไม่คุกคามสิทธิและศักดิ์ศรีของ ผู้เสียหาย ปฏิบัติการเช่นนี้ควรเกิดขึ้นเมื่อมีความเหมาะสมเท่านั้น และควรมีระเบียบปฏิบัติที่ เหมาะสมเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เสียหายที่ได้รับการปลดปล่อยในลักษณะนี้
7. การทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ อัยการ ตำรวจตระเวนชายแดน เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง และผู้ พิพากษารวมทั้งเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์และสาธารณสุขเข้าใจความละเอียดอ่อนของปัญหา การค้ามนุษย์ และการจัดให้มีการอบรมพิเศษเรื่องการบังคับคดีค้ามนุษย์ ปรามปรามการค้า มนุษย์ และคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหาย
8. การดำเนินการเพื่อคุ้มครองผู้เสียหายในขั้นตอนการสืบสวนและการพิจารณาคดีและภายหลัง จากนั้นตามสมควรในกรณีที่มีการดูแลความปลอดภัยของผู้เสียหายเป็นสิ่งจำเป็น แผนการ

คุ้มครองผู้เสียหายอาจครอบคลุมประเด็นบางประเด็นหรือทุกประเด็นดังต่อไปนี้ – การบ่งชี้สถานที่ที่ปลอดภัยในประเทศปลายทาง ช่องทางรับบริการที่ปรึกษาทางกฎหมายอิสระ การปกปิดเอกลักษณ์ระหว่างกระบวนการพิจารณาทางกฎหมาย การบ่งชี้ทางเลือกว่าจะอยู่ต่อ ตั้งรกรากใหม่ หรือส่งตัวกลับประเทศ

9. การสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนในลักษณะเป็นหุ้นส่วน เพื่อรับรองว่าผู้เสียหายจะได้รับการสนับสนุนและความช่วยเหลือตามสมควร

แนวทางปฏิบัติ 6 การคุ้มครองและช่วยเหลือเหยื่อการค้ามนุษย์

วงจรการค้ามนุษย์มีอาจถูกทำลายได้หากละเลยสิทธิและความต้องการของเหยื่อการค้ามนุษย์ ควรให้การคุ้มครองและช่วยเหลือผู้เสียหายทุกคนตามสมควรโดยไม่เลือกปฏิบัติ

รัฐและ ในบางกรณี องค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรคำนึงถึง

1. การดำเนินการร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนในการจัดหาสถานที่พักที่ปลอดภัยและเพียงพอซึ่งสนองความต้องการของผู้เสียหาย การจัดหาสถานที่พักเช่นนี้ไม่ควรดำเนินการเฉพาะกรณีผู้เสียหายยินดีให้ข้อมูลเป็นพยานหลักฐานในการพิจารณคดีอาญา ผู้เสียหายไม่ควรถูกคุมตัวอยู่ในสถานที่คุมขังของตำรวจตรวจคนเข้าเมือง ทัณฑสถานอื่น หรือบ้านพักคนจรจัด
2. การทำงานร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนในลักษณะเป็นหุ้นส่วนเป็นเพื่อดูแลให้ผู้เสียหายได้รับการบริการด้านสุขภาพเบื้องต้นและการให้คำปรึกษา ผู้เสียหายไม่ควรถูกกำหนดว่าต้องรับการสนับสนุนและความช่วยเหลือดังกล่าวและไม่ควรถูกบังคับให้ผ่านการตรวจโรค เช่น เอชไอวี/เอดส์
3. การดำเนินการให้ผู้เสียหายได้รับแจ้งเกี่ยวกับสิทธิในการติดต่อกับผู้แทนทางการทูตและสถานกงสุลจากรัฐสัญชาติของพวกเขา เจ้าหน้าที่สถานทูตและสถานกงสุลควรได้รับการอบรมที่เหมาะสมเพื่อตอบสนองต่อการร้องขอข้อมูลและความช่วยเหลือจากผู้เสียหาย ข้อกำหนดเหล่านี้ไม่ใช่กับผู้ที่ถูกจับกุมที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์
4. การดำเนินการเพื่อให้กระบวนการพิจารณาทางกฎหมายที่ผู้เสียหายเกี่ยวข้องปราศจากความลำเอียงทั้งในแง่สิทธิ ศักดิ์ศรี หรือสวัสดิภาพทางกายและจิตใจ
5. การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายและความอนุเคราะห์อื่นๆ แก่ผู้เสียหายในส่วนของการดำเนินคดีอาญา คดีแพ่ง หรือการดำเนินการอื่นๆ ต่อผู้ค้ามนุษย์/ผู้แสวงหาประโยชน์ ผู้เสียหายควรได้รับข้อมูลเป็นภาษาที่ตนเข้าใจ
6. การดำเนินการให้ผู้เสียหายได้รับการคุ้มครองจากอันตราย การข่มขู่หรือคุกคามจากผู้ค้ามนุษย์และผู้ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ไม่ควรเปิดเผยเอกลักษณ์ของผู้เสียหายให้สาธารณชนทราบ และความ

เป็นส่วนตัวของผู้เสียหายควรได้รับความเคารพและคุ้มครองอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในขณะเดียวกัน ก็ควรคำนึงถึงสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพิจารณาคดีอย่างตรงไปตรงมาด้วย ผู้เสียหายควรได้รับการเตือนให้ทราบล่วงหน้าอย่างละเอียดเกี่ยวกับความยากลำบากในการปกปิดเอกลักษณ์ และไม่ควรหลอกให้ผู้เสียหายมีความหวังลมๆ แล้งๆ หรือมีความเชื่อผิดๆ เกี่ยวกับความสามารถของหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในเรื่องนี้

7. การดำเนินการเพื่อให้ผู้เสียหายสมัครใจเดินทางกลับภูมิลำเนาอย่างปลอดภัย และการพิจารณาทางเลือกของการมีถิ่นที่อยู่ในประเทศปลายทางหรือตั้งรกรากใหม่ในประเทศที่สามในบางกรณี (เช่น เพื่อป้องกันการแก้แค้นหรือกรณีที่ผู้เสียหายมีโอกาสกลับเข้ามาสู่วงจรค้ำมนุษย์ซ้ำอีก)
8. การทำงานร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนในลักษณะหุ้นส่วนเพื่อดูแลผู้เสียหายที่ไม่ต้องการเดินทางกลับประเทศต้นทางให้ได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนตามสมควร เพื่อรับรองสวัสดิภาพ ช่วยให้กลับไปใช้ชีวิตในภูมิลำเนาโดยสะดวก และป้องกันการกลับเข้ามาสู่วงจรค้ำมนุษย์ซ้ำอีก ควรดำเนินการเพื่อจัดให้มีบริการรักษาสุขภาพร่างกายและจิตใจ การจัดที่อยู่อาศัย และบริการด้านการศึกษาและการจัดหางานสำหรับเหยื่อการค้ามนุษย์ที่ถูกส่งกลับ

แนวทางปฏิบัติ 7 การป้องกันการค้ำมนุษย์

กลยุทธ์ที่เน้นป้องกันการค้ำมนุษย์ควรคำนึงถึงอุปสงค์ว่าเป็นมูลเหตุหนึ่งของปัญหา รัฐและองค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐบาลควรพิจารณาเพิ่มปัจจัยที่เพิ่มโอกาสเสี่ยงถูกล่อลวงเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ อันได้แก่ความเหลื่อมล้ำทางสังคม ความยากจน และการเลือกปฏิบัติและการแสดงอคติในทุกรูปแบบ กลยุทธ์ป้องกันที่มีประสิทธิผลควรพัฒนามาจากประสบการณ์ที่มีอยู่และข้อมูลที่ถูกต้อง

รัฐและ ในบางกรณี ควรทำงานร่วมกับองค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนในลักษณะเป็นหุ้นส่วนผ่านนโยบายและแผนงานที่เน้นความร่วมมือเพื่อการพัฒนา ควรคำนึงถึง

1. การวิเคราะห์ปัจจัยที่ทำให้เกิดความต้องการการบริการทางเพศเชิงพาณิชย์และแรงงานที่มุ่งแสวงหาประโยชน์จากผู้เสียหาย และการดำเนินการทางกฎหมาย นโยบาย และมาตรการอื่นที่รุนแรงเพื่อจัดการกับประเด็นเหล่านี้
2. การพัฒนาแผนงานที่เสนอทางเลือกที่เป็นต่อการดำรงชีวิต ได้แก่ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การฝึกอบรมทักษะ และการรู้หนังสือ โดยเฉพาะสำหรับสตรีและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสอื่นๆ ในสังคม

3. การปรับปรุงการเข้าถึงโอกาสทางการศึกษาของเด็กและการเพิ่มระดับการเข้าเรียน โดยเฉพาะเด็กหญิง
4. การดำเนินการเพื่อให้กลุ่มที่มีแนวโน้มเป็นผู้ย้ายถิ่น โดยเฉพาะสตรี ได้รับข้อมูลที่ต้องการเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการย้ายถิ่น (เช่น การถูกแสวงหาประโยชน์ แรงงานขัดหนี้ (debt bondage) และประเด็นเรื่องสุขภาพและความปลอดภัย รวมทั้งความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี/โรคเอดส์) และช่องทางสำหรับการย้ายถิ่นที่ถูกกฎหมายและปราศจากการแสวงหาประโยชน์
5. การจัดทำแผนการรณรงค์เผยแพร่ข้อมูลในหมู่ประชาชนซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มความตระหนักเกี่ยวกับอันตรายจากการค้ามนุษย์ แผนการรณรงค์นี้ควรให้ข้อมูลที่ช่วยให้กลุ่มเป้าหมายเข้าใจความสลับซับซ้อนของกระบวนการค้ามนุษย์และเหตุผลว่าทำไมจึงมีคนตัดสินใจเกี่ยวกับการย้ายถิ่นที่มีอันตรายแฝงอยู่
6. การทบทวนและการปรับปรุงแก้ไขนโยบายที่อาจบีบบังคับให้ประชาชนตัดสินใจเลือกการย้ายถิ่นที่ผิดปกติและเสี่ยงอันตราย กระบวนการนี้ควรครอบคลุมการตรวจสอบผลกระทบต่อนิติสิทธิ์ของชาติที่มีถูกกีดกันและ/หรือเลือกปฏิบัติ ทรัพย์สิน การย้ายถิ่นเข้าประเทศ การย้ายถิ่นออกนอกประเทศ และกฎหมายแรงงานต่างด้าว
7. การพิจารณาหนทางเพิ่มโอกาสสำหรับการย้ายถิ่นเพื่อขายแรงงานที่ถูกกฎหมาย ได้ประโยชน์ และไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบ การส่งเสริมการย้ายถิ่นแรงงานโดยรัฐควรคุ้มครองสิทธิของแรงงานย้ายถิ่นโดยอาศัยกลไกควบคุมและกำกับดูแลที่มีอยู่
8. การเพิ่มความเข้มแข็งให้กับหน่วยงานตำรวจในการดำเนินการจับกุมและฟ้องคดีผู้เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์เพื่อเป็นมาตรการเชิงป้องกัน ซึ่งรวมถึงการดำเนินการเพื่อให้หน่วยงานตำรวจปฏิบัติตามภาระหน้าที่ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย
9. การดำเนินมาตรการเพื่อลดความเสี่ยงจากการถูกล่อลวงด้วยการจัดทำเอกสารทะเบียนการเกิดบัตรประชาชน และทะเบียนสมรสที่ถูกต้องตามกฎหมายสำหรับทุกคน

แนวทางปฏิบัติ 8 มาตรการพิเศษสำหรับการคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์

ผลกระทบทางร่างกาย จิตใจ และจิตสังคมที่เหยื่อการค้ามนุษย์ที่เป็นเด็กได้รับและความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นจากการถูกแสวงหาประโยชน์เป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เสียหายเหล่านี้ต้องได้รับการปฏิบัติที่แยกออกจากเหยื่อการค้ามนุษย์ที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งในส่วนของกฎหมาย นโยบาย แผนงาน และมาตรการประโยชน์สูงสุดของเด็กต้องเป็นสิ่งสำคัญลำดับแรกที่จะพิจารณาในการดำเนินการใดๆ กับผู้เสียหายที่เป็นเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการของสถาบันสังคมสงเคราะห์ของรัฐหรือเอกชน ศาล หน่วยงานฝ่ายปกครอง หรือหน่วยงานฝ่ายนิติบัญญัติ เด็กที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ควรได้รับความ

ช่วยเหลือและคุ้มครองอย่างเหมาะสม และสิทธิและความต้องการพิเศษต่างๆ ของผู้เสียหายควรได้รับการตอบสนองอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

นอกเหนือจากมาตรการที่ระบุในแนวทางปฏิบัติ 6 รัฐและ ในบางกรณี องค์ระหว่างประเทศ ระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรคำนึงถึง

1. การดำเนินการเพื่อให้การนิยามคำว่า การค้ามนุษย์ที่มีเด็กเป็นผู้เสียหายในกฎหมายและนโยบายสะท้อนถึงความจำเป็นต้องได้รับการคุ้มครองและความเอาใจใส่เป็นพิเศษ ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองทางกฎหมายที่เหมาะสม ทั้งนี้ ตามข้อกำหนดในพิธีสารพาร์เลอ โดยเฉพาะหลักการการถูกล่อลวง ใช้กำลังบังคับ ข่มขู่ ฯลฯ ไม่ควรเป็นส่วนหนึ่งของการนิยามคำว่า การค้ามนุษย์ที่มีเด็กเป็นผู้เสียหาย
2. การดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่ามีระเบียบสำหรับการบ่งชี้ผู้เสียหายที่เป็นเด็กอย่างรวดเร็ว
3. การดำเนินการเพื่อไม่ให้เด็กที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนการพิจารณาคดีอาญาหรือต้องโทษสำหรับความผิดที่เกี่ยวพันกับสถานการณ์ที่ตนเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์
4. ในกรณีที่เด็กไม่มีญาติพี่น้องหรือผู้ปกครองอยู่ด้วย ควรดำเนินการเพื่อบ่งชี้และสืบหาบุคคลในครอบครัว หลังจากประเมินความเสี่ยงและให้คำปรึกษากับเด็กแล้ว ควรดำเนินการมาตรการเพื่อส่งเด็กที่เหยื่อการค้ามนุษย์กลับไปยังครอบครัว ซึ่งเป็นประโยชน์สูงสุดสำหรับเด็ก
5. ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถส่งตัวเด็กกลับไปยังครอบครัวอย่างปลอดภัยได้หรือการส่งตัวกลับเช่นนี้ไม่ใช่ประโยชน์สูงสุดของเด็ก ควรกำหนดวิธีการดูแลเด็กที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ที่เคารพสิทธิและศักดิ์ศรีของเด็ก
6. ในสถานการณ์ที่กล่าวถึงในทั้งสองข้อข้างต้น ควรดำเนินการเพื่อให้เด็กที่สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองมีสิทธิแสดงความคิดเห็นโดยอิสระเกี่ยวกับเรื่องที่มีผลกับตนเอง โดยเฉพาะการตัดสินใจเกี่ยวกับการส่งตัวกลับไปอยู่กับครอบครัว ความเห็นของเด็กจะได้รับน้ำหนักตามสมควร ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับอายุและความเป็นผู้ใหญ่ของแต่ละคน
7. การใช้นโยบายและแผนงานพิเศษเพื่อคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ เด็กควรได้รับความช่วยเหลือทางด้านร่างกาย จิตสังคม กฎหมาย การศึกษา ที่พักอาศัย และบริการสุขภาพตามสมควร
8. การดำเนินการมาตรการที่จำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิและประโยชน์ของเด็กที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในทุกขั้นตอนของกระบวนการพิจารณาคดีอาญากับผู้กระทำความผิดและขณะดำเนินการตามระเบียบเพื่อให้ผู้เสียหายได้รับคำคืนโทษทดแทน
9. การคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและการปกปิดเอกลักษณ์ของผู้เสียหายที่เป็นเด็ก และการดำเนินการมาตรการเพื่อป้องกันการเผยแพร่ข้อมูลที่สามารถนำไปสู่การเปิดเผยเอกลักษณ์ของผู้เสียหาย

10. การดำเนินการเพื่อให้มีการจัดอบรมพิเศษด้านกฎหมายและจิตวิทยาสำหรับผู้ทำงานกับเด็กที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์

แนวทางปฏิบัติ 9 การเข้าถึงการเยียวยา

ในฐานะผู้เสียหายจากการละเมิดสิทธิมนุษยชน เหยื่อการค้ามนุษย์มีสิทธิทางกฎหมายระหว่างประเทศในการได้รับการเยียวยาอย่างเพียงพอและเหมาะสม ผู้เสียหายมักไม่ได้รับสิทธินี้เนื่องจากโดยมากพวกเขาไม่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับโอกาสและกระบวนการในการรับการเยียวยา ซึ่งรวมถึงค่าสินไหมทดแทนสำหรับการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อแก้ไขปัญหานี้ ผู้เสียหายควรได้รับความช่วยเหลือด้านเอกสารทางกฎหมายและวัสดุอื่น เพื่อช่วยให้พวกเขาสามารถใช้สิทธิเพื่อเรียกร้องการเยียวยาที่เพียงพอตามสมควร

รัฐและ ในบางกรณี องค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรคำนึงถึง

1. การดำเนินการเพื่อให้ผู้เสียหายมีสิทธิได้รับการเยียวยาที่ยุติธรรมและเพียงพอ ซึ่งรวมทั้งวิธีการที่ผู้เสียหายได้รับการบำบัดฟื้นฟูอย่างเต็มที่ การเยียวยาเหล่านี้อาจมีลักษณะทางอาญา แพ่ง และการปกครอง
2. การให้ข้อมูลและความช่วยเหลือทางกฎหมายและความอนุเคราะห์อย่างอื่นที่ช่วยให้ผู้เสียหายสามารถเข้าถึงการเยียวยา ผู้เสียหายควรได้รับคำอธิบายเกี่ยวกับระเบียบสำหรับการขอรับการเยียวยาอย่างชัดเจนและเป็นภาษาที่เข้าใจ
3. การดำเนินการเพื่อให้ผู้เสียหายยังคงอยู่ในประเทศได้อย่างปลอดภัยตลอดช่วงระยะเวลาที่มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีอาญา คดีแพ่ง หรือการปกครอง

แนวทางปฏิบัติ 10 ภาระหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพ เจ้าหน้าที่ตำรวจ และบุคลากรด้านมนุษยธรรมและการทูต

การมีส่วนร่วมพัวพันในการค้ามนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อมของเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพ เจ้าหน้าที่ตำรวจ และบุคลากรด้านมนุษยธรรมและการทูตทำให้เกิดข้อห่วงใยเป็นพิเศษ รัฐ องค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐบาล และองค์กรพัฒนาเอกชนล้วนรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานของผู้ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ ดังนั้น จึงมีภาระหน้าที่ที่จะดำเนินการต่างๆ เพื่อป้องกันไม่ให้คนในสัญชาติและบุคลากรของตนเข้าไปพัวพันกับการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ต้องสืบสวนข้อกล่าวหาทั้งปวงเกี่ยวกับการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่

เกี่ยวข้องและบัญญัติบทลงโทษที่เหมาะสมเพื่อลงโทษบุคลากรที่พบว่ามีส่วนพัวพันกับการค้ามนุษย์

รัฐและ ในบางกรณี องค์การระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรคำนึงถึง

1. การดำเนินการเพื่อให้โปรแกรมการอบรมทั้งก่อนและหลังการส่งไปประจำการสำหรับเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพ ตำรวจ เจ้าหน้าที่ด้านมนุษยธรรม และเจ้าหน้าที่การทูตมีเนื้อหาที่กล่าวถึงเรื่องการค้ามนุษย์อย่างเพียงพอและกำหนดมาตรฐานความประพฤติที่คาดหวังอย่างชัดเจน การอบรมนี้ควรได้รับการพัฒนาภายใต้กรอบสิทธิมนุษยชนและบรรยายโดยวิทยากรที่มีประสบการณ์เฉพาะด้าน
2. การตรวจสอบให้แน่ใจว่าระเบียบการสรรหา การมอบหมายงาน และการโอนย้าย (รวมทั้งระเบียบของผู้รับเหมาเอกชนและผู้รับเหมาช่วง) มีความเข้มงวดและโปร่งใส
3. การดำเนินการเพื่อรับรองว่าเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพ เจ้าหน้าที่สร้างสันติภาพ ตำรวจ เจ้าหน้าที่ด้านมนุษยธรรม และเจ้าหน้าที่การทูตจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง หรือการใช้บริการกับบุคคลที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าพวกเขาอาจเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ พันธะนี้รวมถึงการมีส่วนร่วมคิดในการค้ามนุษย์ด้วยการคอร์รัปชันหรือการคบหาสมาคมกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีเชื่อได้ว่าเป็นผู้ต้องสงสัยในการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง
4. การพัฒนาและใช้กฎระเบียบและประมวลจริยธรรมที่เจาะจงเพื่อกำหนดมาตรฐานความประพฤติและผลที่เกิดขึ้นหากไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานเหล่านี้
5. การกำหนดให้บุคลากรทุกคนที่ปฏิบัติงานเป็นเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพ สร้างสันติภาพ ตำรวจ เจ้าหน้าที่ด้านมนุษยธรรม และเจ้าหน้าที่การทูตรายงานเหตุการณ์การค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้องเมื่อประสบกับเหตุการณ์เหล่านี้
6. การกำหนดกลไกสำหรับการสืบสวนทุกข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งพัวพันกับบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพ สร้างสันติภาพ ตำรวจ เจ้าหน้าที่ด้านมนุษยธรรม และเจ้าหน้าที่การทูต
7. การใช้บทลงโทษทางอาญา แพ่ง และการปกครองกับบุคลากรที่พัวพันหรือมีส่วนร่วมคิดในการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่เหมาะสม องค์การระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรใช้มาตรการลงโทษทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ที่พบว่าพัวพันกับการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง นอกเหนือจากบทลงโทษทางอาญาหรือบทลงโทษอื่นที่ตัดสินโดยรัฐ ต้องยกเว้นการใช้สิทธิพิเศษและความคุ้มกันตามสถานภาพของเจ้าหน้าที่เพื่อคุ้มครองบุคคลนั้นจากการลงโทษสำหรับอาชญากรรมร้ายแรง เช่น การค้ามนุษย์และการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้อง

แนวทางปฏิบัติ 11 ความร่วมมือและการประสานงานระหว่างรัฐและภูมิภาค

การค้ามนุษย์เป็นปรากฏการณ์ระดับภูมิภาคและทั่วโลกที่ไม่สามารถจัดการในระดับชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ การตอบโต้อย่างรุนแรงในระดับชาติมักส่งผลให้ปฏิบัติการของพวกค้ามนุษย์โยกย้ายไปที่อื่น ความร่วมมือระหว่างประเทศ ระดับพหุภาคี และทวิภาคีมีบทบาทสำคัญในการปราบปรามกิจกรรมการค้ามนุษย์ ความร่วมมือเช่นนี้สำคัญมากโดยเฉพาะระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในระยะต่างๆ ของวงจรการค้ามนุษย์

รัฐและในบางกรณี องค์การระหว่างประเทศระดับรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนควรคำนึงถึง

1. การรับรองข้อตกลงทวิภาคีที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันการค้ามนุษย์ คຸ້ມครองสิทธิและศักดิ์ศรีของผู้เสียหาย รวมทั้งส่งเสริมสวัสดิภาพของพวกเขา
2. การมอบความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินผ่านองค์กรที่จัดตั้งตามข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีแก่รัฐและภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งเสริมการพัฒนาและดำเนินกลยุทธ์ต่อต้านการค้ามนุษย์ที่ให้ความสำคัญกับสิทธิมนุษยชน
3. การใช้ความซับซ้อนของสนธิสัญญาการค้ามนุษย์ระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาค การใช้พิธีสารพาร์เลอโมและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเป็นข้อมูลฐาน (baseline) และกรอบการดำเนินงาน
4. การรับรองข้อตกลงแรงงานย้ายถิ่นที่อาจมีข้อกำหนดมาตรฐานการทำงานขั้นต่ำ ต้นแบบของสัญญา วิธีการส่งตัวกลับประเทศ ฯลฯ ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานสากลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ขอสนับสนุนให้รัฐบังคับใช้ข้อตกลงทั้งหมดเหล่านี้เพื่อช่วยจัดการการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง
5. การพัฒนาความร่วมมือเพื่อช่วยเร่งการบ่งชี้เหยื่อการค้ามนุษย์โดยเร็ว รวมทั้งสนับสนุนการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับสถิติและสิทธิการอยู่อาศัยของผู้เสียหาย
6. การสร้างกลไกเพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกลุ่มผู้ค้ามนุษย์และวิธีการดำเนินงาน
7. การจัดทำขั้นตอนและระเบียบสำหรับการสืบสวนเชิงรุกร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจในรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการแสดงความตระหนักถึงคุณค่าของการติดต่อกันโดยตรง ควรมีข้อกำหนดที่ระบุให้เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ในท้องถิ่นสามารถร้องขอความช่วยเหลือระหว่างกันโดยตรงได้ เพื่อมั่นใจได้ว่าคำร้องขอดังกล่าวจะได้รับการตอบสนองอย่างฉับไว และเพื่อส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์และความร่วมมือกันในระดับปฏิบัติการ
8. การดำเนินการเพื่อให้มีความร่วมมือระดับสากลระหว่างรัฐในกระบวนการสืบสวนและทางศาลที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์และการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการใช้หลักการและ

วิธีการป้องกันที่เหมือนกันและการสืบสวนร่วมกัน ความร่วมมือดังกล่าวควรครอบคลุมการ บังชี้และการสอบ ปากคำพยานโดยคำนึงถึงความปลอดภัย การบังชี้ การได้มาซึ่งและรักษา พยานหลักฐาน การจัดทำและใช้เอกสารทางกฎหมายที่จำเป็นเพื่อให้ได้พยานหลักฐานและ พยานที่แน่นหนา และการบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาล

9. การดำเนินการเพื่อให้คำขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ได้รับการตอบสนองจากหน่วยงานของรัฐที่ได้รับคำขอโดยไม่ชักช้า
10. การสร้างกลไกความร่วมมือสำหรับการยึดรายได้ออกจากการค้ามนุษย์ ความร่วมมือนี้ควร ครอบคลุมการให้ความช่วยเหลือในการบังชี้ ติดตาม อาศัย และยึดทรัพย์สินที่เชื่อมโยงกับ การค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง
11. การแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์เกี่ยวกับการดำเนินโครงการช่วยเหลือ ส่งกลับ และ บูรณาการโดยมีเป้าหมายเพื่อทำให้เกิดผลกระทบและประสิทธิผลสูงสุด
12. การสนับสนุนและประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรประชาสังคม อื่นใน ประเทศต้นทาง ทางผ่าน และปลายทาง การดำเนินการดังกล่าวมีความสำคัญมาก ในการสนับสนุนและช่วยเหลือผู้เสียหายที่ถูกส่งกลับภูมิลำเนา